

Een onvergetelijke ontmoeting

Tekst: Wim Klein Schiphorst

Het is 30 juni. Een bewolkte dag in een weekje Eifel, maar lekker wandelweer. Ondanks het feit dat wij weinig vlinders verwachten, gaat de camera mee.

Na een uur of twee lopen - inderdaad weinig vlinders - komen we aan de rand van een bos op tamelijk heuvelachtig terrein. Door het lopen en klimmen raak ik al aardig bezweet. Opeens scheert er iets door de lucht. Het komt van hoog uit de boomkruinen. Ik zie nog net dat het een vlinder is, maar dan verlies ik hem uit het oog. Er kriebelt iets op de achterkant van mijn knie. In een impuls wil ik dat verjagen. Dan zie ik opeens dat het de vlinder is, de grote weerschijnvlinder. Afgekomen op mijn bezwete huid. Gauw de camera aan mijn vrouw gegeven en doodstil blijven staan. De camera klikt een, twee, drie keer. We staan nog een tijdje te kijken hoe de vlinder keurig mijn knieholte aflikt. Zo langzamerhand krijg ik wel kramp van de ongemakkelijke houding. Ik krijg een idee. Met mijn wijsvinger veeg ik wat zweetdruppels van mijn voorhoofd. En ja hoor, als ik die de vlinder voorhoud, stapt hij over. Met de vlinder op mijn linkerwijsvinger en de camera in mijn rechterhand kan ik enkele close-ups maken. Scherpstellen doe ik simpel door mijn vinger van of naar te lens te bewegen. De vlinder snoept onverstoorbaar door. Ook als ik hem op mijn knie zet, om nog meer close-ups te kunnen maken. Na enige tijd probeer ik hem op mijn pet te zetten, die ondersteboven op de grond is gevallen. Ook dat lukt en ik zie dat de vlinder ijverig aan de opgedroogde zoutrand gaat likken. Weer klikt de camera. Tot onze verbazing zien wij dat hij de zoutrand eerst vochtig maakt. Een, voor ons, nieuwe ontdekking! Na ruim een half uur moeten we tot onze spijt toch verder. Ik pak mijn pet op - je doet zoiets toch een beetje voorzichtig - maar de vlinder blijft rustig zitten. Ik zet de pet, nog steeds ondersteboven, voorzichtig op het hoofd van mijn vrouw. De grote weerschijnvlinder trekt zich er niets van aan. Ook als ik zelf de pet opzet en we onze wandeling voortzetten, duurt het toch zeker nog zo'n tweehonderd meter voordat de vlinder er genoeg van krijgt. Ik moet toch wel lekker zweet hebben. Hoewel hij ook graag op stront afkomt. Als nu ook de foto's nog gelukt zijn... Al met al was deze ontmoeting het hoogtepunt van de dag, misschien wel van de hele week.

Hebt u ook een onvergetelijke ontmoeting met een vlinder of libel gehad? Schrijf er een leuk stukje over van maximaal 500 woorden en stuur het - met foto(s) - aan de redactie Van vlinders. De redactie beoordeelt vervolgens of uw inzending geschikt is om te worden geplaatst.

Foto's: Genny en Wim Klein Schiphorst

